

Emanuela Malačič Kladnik

Kaj zraste iz zobka?

Sredi žužnjanja in čebnrnjanja ob malici v vrtcu Malina je Matej opazil nekaj čudnega. Pravzaprav silno nenavadnega. Začelo se je takole...

Vzgojiteljica Janja je na kose rezala jabolka in jih delila, ob čemer je dejala: "Pojejte jabolko do konca, jabolko je zdravo za zobe, očisti jih, kot bi si ji umili z zobno ščetko!" Vasja se je delal, da je njegov košček jabolka zobna ščetka. Temeljito si je zdrgnil zobe. Melita se je nakremžila. Jabolka ni marala, zdela so se ji prekislja. Raje bi samo kruh in jogurt. Kako naj skrije svoj košček? Odločila se je, da ga spravi v žep. Potem pa je dobila še boljšo zamisel.

"Boš?" je vprašala prijateljico Tino.

Tina je mlela svoj košček jabolka, odkimala in pogledala Mateja, ki je jabolko še čakal. Prebrisano je vzela Meliti košček jabolka iz rok in ga podala Mateju.

"Tebi sem že dala?" je začudeno vprašala vzgojiteljica, saj Matej še ni bil na vrsti.

"Ja," je rekel presenečeni Matej in skrivoma pogledal Melito. Melita je gledala v tla in se delala, da ni nič.

Ampak to ni bilo tisto, kar je Mateja danes tako vznemirilo. Ne, nekaj povsem drugega je bilo. Pozorno si je ogledal košček jabolka. Ker ga je Melita prej dala v žep, se je koščka držala rdeča nitka. Odstranil jo je in ugriznil v jabolko. Zdravo je za zobe. Tedaj je presenečeno nehal žvečiti.

Nekaj se je dogajalo v njegovih ustih. Pogoltnil je grizljaj in z jezikom otipal svoje zobe. Nekaj se je zagotovo spremenilo. Bili so gladki in nazobčani kot prej, vendar ga občutek ni varal – jezik je pritisnil na zobe in njegov prvi zob se je zamajal.

“Janja,” je poklical tovarišico, “zobek se maje!”

Melita in Tina sta prišli okrog mize in hoteli pogledati Mateju v usta. “Pokaži,” sta ga prosili. Pa je odkimaval. Z jezikom je majal zobek in preizkušal, kako močno lahko pritisne, preden zaboli.

“No, da vidimo,” je rekla vzgojiteljica. Matej je odprl usta in pokazal majavi zob. Bil je tako presenečen, da se tudi njemu majejo zobje, da je na malico čisto pozabil.

“Oh, izpadel bo!” je oznanila vzgojiteljica. “Pusti ga pri miru, pa bo izpadel, ko bo pripravljen. Potem ga zvečer lahko daš pod blazino in počakaš na zobno miško.”

Zvečer je Matej pravljico poslušal samo napol. Nenehno je z jezikom drezal zobek. Nemirno se je vrtel v postelji, da je mama odložila knjigo.

“Poslušaj no, te tako muči ta tvoj zobek?”

Matej je pokimal.

“Kaj te pa muči?” ga je vprašala.

Matej je pomislil, nato pa vprašal. “Mama, če bo moj zobek odnesla miška, ga ne bom imel za spomin.”

“Razumem,” je rekla mama. “Bi ga rad obdržal?”

Prikimal je.

“Mogoče lahko prosiš zobno miško, da ti zobek pusti. Ampak potem mogoče ne bo pustila denarja.”

Matej je nagrbančil čelo. Zelo lepo bi bilo, če bi zobna miška prinesla denar *in* mu pustila zobek. Zobkov ima zagotovo dovolj. Že prejšnji teden so v vrtcu našeli vsaj tri izpadle zobe. Kaj bo miška z vsemi temi zobki?

“Ne bom ga dal zobni miški,” je rekel Matej.

“O,” je bila presenečena mama, “kaj pa boš z njim?”

“Posadil ga bom, da bo zrasla punčka!”

Naslednji teden se je Matej poslovil od svojega zobka. Zjutraj ga je dovolj zamajal, da je izpadel, in ponosno ga je pokazal mami in očetu. Ker je bila

sobota, so šli zobek posaditi k stari mami na vrt. Dovolila je, da ga posadijo na posebno mesto, da bo lahko zrasla punčka. To je bilo pod mlado breskvijo, kjer so v bližini rasle perunike, malo naprej pa solata in radič. Mateju se je zdelo mesto pravo, ker je breskev lepo cvetela. To pomeni, da je zemlja dobra. Očka je skopal luknjo, Matej pa je vanjo položil zobek.

“Ga ne boš dal v škatlo?” je vprašala stara mama, ki je ves čas nosila nasmešek.

“Kako bi pa potem punčka zrasla?” je vprašal Matej.

“O, ja,” je odgovorila stara mama zelo resno, “saj res.”

Očka mu je pomagal zakopati zobek. Nastala je krtnica.

“No, a bomo kako označili, da je zobek tukaj?” je vprašala mama.

“Saj ni pogreb!” je protestiral očka in se smejal.

“Ne,” je odkimal Matej. “Ne bi rad, da se punčka udari v glavo, ko pride ven,” je modro rekel. Poleg tega nikakor ne bo pozabil, kje je zobek zakopal. Natanko tu, pod breskvijo.

Zvečer je očka bral pravljico. Matej je spet poslušal samo napol. Razmišljal je o zobku in se spraševal, ali so ga dovolj zalili. Kaj, če bo zemlja suha? Če ne zalivamo rož, ne cvetijo, tako pravi stara mama. Kako bo punčka zrasla, če stara mama ne bo vsak dan zalila zobka?

“Razmišljaš o zobku, Matej?” ga je vprašal očka, ki je videl, da ga Matej sploh ne posluša in si menca oči.

Matej je prikimal. “Ne vem, če smo ga dovolj zalili.”

Očka ga je potrepljal po roki. “Ne skrbi, zagotovo smo ga dovolj zalili. Vse smo naredili prav. Poslušaj, Matej...” je rekel obotavljaje, “kako pa misliš, da bo zrasla punčka? Misliš, da bo zrasla kar velika ali bo najprej dojenček, kot si bil ti?”

O tem Matej še ni razmišljal. Predstavljal si je, da bo zrasla punčka, velika kot on.

“Ne vem, oči. Verjetno bo najprej dojenček,” je preudarjal.

Očka je prikimal. Tako zrastejo otroci, iz dojenčkov.

“Kakšna pa si želiš, da bi bila ta punčka?” ga je vprašal.

“Punčka bo...” je premislil Matej, “zelo lepa. Bo majhna in prijazna, mama jo bo oblekla v prikupen roza pulover in skupaj bomo šli k stari mami. Mogoče bomo posadili še kakšen zobek, ko bo punčka zrasla.”

Očka se je strinjal. Zelo lepo bi bilo imeti tako punčko.

“To pomeni, da bo tvoja sestra, veš?” je rekel Mateju.

Matej je vedel. Lepo bi bilo imeti sestrico.
“Matej,” je rekel očka, “kaj pa, če bo zrasel fantek?”

Matej se je v vrtcu najprej igral z Melito in Tino, nato so otroci po malici izdelovali kartonast vlak. Vzgojiteljice so jim pomagale, risale so vagone z debelimi flomastri, otroci pa so ga barvali. Kako bo velika lokomotiva! Kam pa bodo vlak postavili? Ves prostor bo zavzel! Matej je barval in razmišljal o tem, kaj bo pognalo iz posajenega zobka. Fantek ali punčka?

“Kaj bi ti imela, bratca ali sestrico?” je vprašal Melito.

“Jaz bi imela sestrico, da bi jo držala za roko in ji pomagala v trgovini izbrati najlepše igrače,” je odgovorila.

Matej se je zamislil. Lepo bi bilo izbrati najlepše igrače za sestrico.

“Kaj pa bratca?” je vprašal.

“Z bratcem bi šla v akvarij in mu pokazala hobotnico,” je odločno rekla Melita, potem pa se je popackala z barvo po predpasniku.

Tudi to bi bilo lepo. Iti v akvarij in bratcu pokazati ribe. Lahko bi se skupaj smejala ribi napihovalki in gledala rake.

Matej se ni mogel odločiti, kaj bi raje, da zraste iz zobka.

Mama je kupila zelo majhno oblekico za dojenčico. Mateju je bila všeč, ker je imela našitega spečega lisjačka z mehko kapo. Stisnil je oblekico k sebi in se smehljala. Mama je žarela.

“To bo za punčko, Matej,” je rekla mama.

Matej jo je resno pogledal.

“Mama, ne vem, če bo zrasla punčka. Lahko bi zrasel tudi fantek.”

“Tako...” je rekla mama in se smehljala. “Kaj pa bi raje?”

“Ne vem, kaj bi raje. Vseeno mi je,” je odvrnil. Pogledal je majhno oblekico z medvedkom. “Mogoče bi vseeno raje, da bi bila punčka.”

Mama ga je pobožala po laseh in ga poljubila na čelo.

“Vesela sem, da si želiš sestrico. Tudi midva z očkom si jo želiva.”

Tistega večera je Matej rad poslušal pravljico in je hitro trdno zaspal.

Stara mama je Mateju zagotovila, da pridno zaliva zobek.

“Ampak za zdaj še ni nič, počakaj Matej. Kmalu bo pomlad in takrat bo nekaj vzklilo, boš videl.”

Matej je večkrat obiskal mlado breskev in potrepljal zemljo, kjer je posadil zobek.

“Rasi, rasi punčka,” je prigovarjal majhni zaplati vlažne zemlje.

Stara mama se je smehljala.

“Matej, ti veš, da bo punčka najprej dojenček?” ga je vprašala.

“Vem, vem,” je odvrnil. “Najprej bo majhna, kot sem bil jaz, potem bova pa v trgovini lahko skupaj izbirala igrače.”

Stara mama se je strinjala. “Ampak veš tudi, da te ne bo počakala kar tam na zemlji? Preveč bi jo zeblo, veš?”

Matej je prikimal. Pomislil je že na to. Odločil se je, da bi bilo najbolje, če punčko mama takoj zavije v toplo dekico in jo nahrani. Tako mame pazijo na dojenčke.

“Mama bo prinesla punčko domov in skupaj jo bomo čuvali,” je rekel.

Mama je Mateju položila roko na svoj napeti trebušček. “Čutiš?”

Matej ni čutil ničesar, vendar je vseeno prislonil uho.

“Mama, punčka nekaj pravi!” je rekel.

“Res?” je rekla mama, “kaj pa pravi?”

“Pravi, da je vesela, ker je pri tebi,” je rekel Matej.

Mama je mežikala. Matej je nadaljeval: “Pravi še, da otroci ne morejo rasti v zemlji.”

“Res to pravi?” ga je vprašala mama.

“Aha,” reče Matej, ne da bi odmaknil uho od trebuščka. “Tudi Janja pravi, da imajo otroci veliko raje mamin trebušček in da pustijo prostor na zemlji raje za zelje, solato, drevesa in rože,” je povedal, kar mu je razložila vzgojiteljica v vrtcu.

“No, mislim,” je rekla mama, “da ima Janja kar prav, kajne?”

Matej se je dvignil in pogledal mamo. Nalahno je pobožal njen trebuh. “Ja, prav ima.”

Melita je v vrtcu stopila k Mateju in ga prijela za roko. “Glej,” mu je rekla in odprla usta. Zamajala je svoj zobek. “Se maje.”

Matej si je z zanimanjem ogledal njen majavi zobek. “Kaj boš naredila?”

“Zobni miški ga bom dala.”

Matej je rekel: “Zakaj ga ne zakoplješ? Meni bo zobek kmalu prinesel sestrico!”

Odkimala je. “Jaz že imam brata in sestro. Sta že v šoli.”

“Ne bi imela še enega malega bratca?” je vprašal Matej.

“Ne,” je odvrnila, “raje imam prijatelja.”

Matej je bil vesel, ker je vedel, da misli njega.

“Potem pa je res bolje, da ga daš zvečer pod blazino. Zobna miška ti bo prinesla denar.”

“Mogoče bo prinesla novo risanko!” je rekla Melita.

Matej je dvignil roke in zavriskal. “Hura! Samo ne pozabi povedati mami in očiju, preden zaspiš!”